

...EL MEU FILL EM PREN EL PÈL» (11-6-2014)

Hi ha nens a qui els costa afrontar situacions d'exigència per part de les seves persones de referència. És com si s'enfrontessin a una avaluació, jugant-se l'estima i l'acceptació dels pares. Pot passar que, malgrat l'infant tingui les capacitats per fer la tasca, no sigui capaç de fer-hi front per posar-se a treballar. Si és així, com a pares i mares no tenim més que acompanyar-lo i ajudar-lo a iniciar la tasca, com vam fer quan va començar a menjar o a caminar.

El Pere és un nen de 12 anys, arriba a la meva consulta amb la seva mare, preocupada per les fortes discussions que tenen a l'hora de fer els deures. Mai vol posar-s'hi i respon d'una manera provocadora. El Pere es bloqueja quan està davant del paper, no sap què li passa, pensa que tornarà a fallar als pares, sent molta ràbia i reacciona de manera agressiva. Sap que aquest bloqueig portarà a una escalada de crits que acabaran amb ell castigat i la mare molt empipada. Però no ho pot evitar.

La mare diu que si no es manté dura, ell li pendrà cada cop més el pèl. No s'atura a pensar que la seva estratègia no ha funcionat i que el Pere no guanya res «prenent-li el pèl». No sabem el motiu, segurament antic, que li crea aquest bloqueig, però sí sabem que el Pere necessita de l'acompanyament de la mare.

Si ens n'adonem i som capaços de connectar amb la dificultat i el dolor del nostre fill, guanyarem temps i energia, que es perd quan la dediquem a discutir. L'ajudarem no només a fer els deures; també, a sentir-se més segur i estimat.

SI CONNECTEM AMB LA DIFICULTAT DEL NOSTRE FILL, NO DISCUTIREM I EL FAREM SENTIR MÉS SEGUR I ESTIMAT